

BIANCA IOSIVONI

AŽ  
O MĚ  
*zabojuješ*

ROMÁN

AŽ  
O MĚ  
zabojiješ

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všetchna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2023

Cover © ZERO Werbeagentur, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3960-8 (pdf)

BIANCA IOSIVONI

AŽ  
O MĚ  
zabojuješ

přeložila Taťána Štefánková



*Pro všechny,  
kdo netrpělivě čekali  
na příběh Sophie a Coleho.*

# Playlist

- Alanis Morissette – *Ironic*  
The Offspring – *Self Esteem*  
Marshmello, Anne-Marie – *FRIENDS*  
Demi Lovato – *Heart Attack*  
Cody William Falkosky – *Champion*  
Taylor Swift – *How You Get The Girl*  
Natasha Bedingfield – *Pocketful of Sunshine*  
Backstreet Boys – *I Want It That Way*  
Skylar Grey – *Stand By Me*  
Liquidó – *Narcotic*  
Ryan Star – *We Might Fall*  
Sean Paul – *Temperature*  
Bellini – *Samba De Janeiro*  
Meghan Trainor – *Friends*  
The Cardigans – *Lovefool*  
Backstreet Boys – *Quit Playing Games (With My Heart)*  
Roxette – *Fading Like A Flower (Every Time You Leave)*  
Secondhand Serenade – *Fall for You (Acoustic)*  
Jon McLaughlin – *Still My Girl*  
Valerie Broussard, Lindsey Stirling – *Deeper*  
Valerie Broussard – *Hold on to Me*  
Jason Derulo – *Fight for You*  
The Corrs – *Breathless*  
Liquidó – *Narcotic (Long Version) 9*

# Kapitola 1

## SOPHIE

Dnes byl bezva den. A pokud bych si to dostatečně často opakovala, možná bych tomu i uvěřila. Vždyť jen kvůli tomu, že jsem si ráno hned po probuzení málem ukopla palec o postel a vzápětí se práskla do hlavy dveřmi od šatní skříně, v kavárně došla moje oblíbená káva a ten děsný chlápek z kurzu fyziky mě už zase zasypal zprávami, přece nemusí být mizerný i zbytek dne. Naopak – jednoduše jsem se rozhodla, že bude fantastický.

Na tom nemohla nic změnit ani bloková pokuta, kterou jsem vyškubla zpoza stěrače poté, co jsem pro dnešek nechala za zády poslední přednášku a s ní i Západofloridskou univerzitu.

*K naštvání.* Zmačkala jsem pokutový lístek a hodila ho na sedadlo spolujezdce. Potom jsem se připoutala a nastartovala motor, který zahřměl tak nahlas, jako kdyby nad námi měla každou chvíli vypuknout apokalypsa. Cole mi už snad stokrát nabízel, že si jeho bratranec ze sedmého kolene nebo švagr jeho strýce z druhého, nebo prostě někdo z jeho početné rodiny vezme moje auto do parády, ale já jsem pokaždé

s díky odmítla – dokud ta stará kraksna ještě jezdí, je mi to celkem ukradené. Nevadí mi ani to, že už přes pět let pořádně nefunguje klimatizace a chvílku poté, co ji zapnu, mi začne kapat voda na nohy.

*Dýchej zhluboka, Sophie. Dneska je bezva den.*

V duchu jsem si ta slova dokola opakovala a soustředila se na to natolik, až jsem přehlédla cyklistu, který se vedle mě vynořil přesně v okamžiku, kdy jsem odbočovala ze svého parkovacího místa. V poslední vteřině jsem dupla na brzdu a auto se s prudkým trhnutím zastavilo. Stejně tak i cyklista, který na mě nejdřív vrhl překvapený, vzápětí ale vzteklý pohled, a nakonec mi ukázal prostředníček a doprovodil to ještě několika velmi nevlídnými slovy.

„No tak, nemáš ani škrábnutí,“ zamumlala jsem, ačkoliv mi bylo jasné, že na jeho místě bych byla stejně naštvaná.

Posunula jsem si brýle na nosu a opatrně jsem se znovu rozhlédla, podívala se do každého zrcátka, a dokonce i dopředu, ačkoli tam se kolem parkoviště rozprostíral jen perfektně udržovaný trávník patřící k pozemku univerzity West Florida Media & Arts College. Její kampus sousedil přímo s naším a občas jsme využívali i její budovy. Například když uprostřed pozdního léta zase jednou vypadla klimatizace a tím, kdo se musel přestěhovat do náhradních prostor, jsme byli samozřejmě právě my – studenti fyziky.

Trhla jsem sebou, když se najednou těsně za mnou ozvalo zatroubení.

„Promiňte!“ Zvedla jsem ruku na znamení omluvy a mávla na čekajícího za mnou. Potom jsem konečně vyjela z místa – tentokrát aniž bych přitom někoho málem zabila – a vyrazila z parkoviště.

Díky večernímu semináři jsem jako každé úterý a každý čtvrtek zahučela do nejhustšího odpoledního provozu. Pensacola se svými padesáti třemi tisíci obyvateli sice nebyla



právě největším městem na světě, a dokonce ani na Floridě, ale když se, jak to vypadalo, v ulicích ocitli všichni najednou, vyvolávala dojem světové metropole.

Několikrát jsem ještě odbočila, na poslední chvíli jsem se vyhnula obrovské koloně, až jsem po celé věčnosti konečně dorazila k domu, v němž jsem spolu se čtyřmi nejbližšími přáteli obývala horním patro. Fasáda domu se v posledních slunečních paprscích rozzářila tak jasnou rudou barvou, až se zdálo, že budova stojí v plamenech. Raději jsem na ni ještě jednou pohlédla, a pro jistotu i podruhé, abych se ujistila, že tomu tak opravdu není, protože u těch chaotů by to nebylo tak nepravděpodobné.

Ale ne, šlo opravdu jen o sluneční paprsky, které jen rozzářily jindy matnou červenou barvu a stejně tak i zeleně orámaná členěná okna a bílou barvu verandy. Pouze střešní tašky zůstaly dál špinavě hnědé a matné, jako vždycky.

Odstavila jsem auto u krajnice, vypnula motor a posbírala svoje věci. Ale sotva jsem zabouchla dveře a udělala nanejvýš tři kroky směrem k domu, došlo mi, že jsem zapomněla na blokovou pokutu, a tak jsem si povzdychla, otočila se na podpatku a začala v autě prohledávat prostor u spolujezdce. Na sedadle lístek nebyl, stejně tak ani v postranní přihrádce nebo mezi předními sedačkami.

Zoufale jsem si odfoukla z obličeje blondátý pramen vlasů. Pěšinka uprostřed byl hodně špatný nápad mé kadeřnice, protože teď mi kratší prameny padaly do očí, zatímco ty delší zůstávaly poslušně tam, kam patřily – vzadu na zádech. Přitom jsem nový střih vůbec nepotřebovala. Liz a Teagan mě prostě odtáhly do kadeřnictví a já jsem se tam spontánně rozhodla, že vyzkouším něco nového. Toho rozhodnutí už jsem teď ale skoro litovala.

„Kde ten... ha!“ Nahnula jsem se ještě víc přes sedadlo a osahávala rukou podlahu. Po chvíli jsem nahmatala něco

odporně vlhkého. Byl to zmačkaný, teď už spíš kašovitý papír, z něhož odkapávala voda. Spadl samozřejmě zrovna do té části prostoru pro nohy, kde do sebe mohl v klidu nasávat vodu kapající z ventilace. *Skvělé! Prostě skvělé!*

Znovu jsem zamkla auto, vystoupala po schodech a otevřela dveře do domu. Ve vstupní chodbě se nacházely dveře do přízemního bytu, kde žil náš pronajímatel pan Oakley. Alespoň jsem doufala, že ještě žije, protože jsem starého pána už dost dlouho ani nezahlédla. Vpravo vedly schody do našeho sdíleného bytu.

Nezvyklé bylo, že shora ke mně nedoléhala žádná hudba. Obyčejně zněly z jednotlivých pokojů ty nejrozdílnější hudební žánry, jako kdybychom se chtěli navzájem přehlušit – o což jsme se občas skutečně pokoušeli. Pan Oakley byl naštěstí nahluchlý a svoje naslouchadlo častěji vypínal než zapínal.

Otevřela jsem dveře do bytu, hodila do pokoje batoh a také blokovou pokutu, která už se mezitím proměnila v jakousi odpornou hmotu a pravděpodobně bude dávno nečitelná, a zamířila jsem rovnou do kuchyně. Cestou jsem zaslechla hlasy mých dvou spolubydlících: Liz a Coleho. Jediná další žena z naší skupinky seděla u kuchyňského stolu nad grafickým tabletem a s tužkou v ruce. Druhou si zastrčila za ucho prošpikované více kroužky a náušnicemi, než jsem dokázala spočítat. Vlasy – od naší nedávné společné návštěvy kadeřnice zářivě zelené – jí vepředu padaly do očí, zatímco na zátylku a na pravé straně hlavy je měla vyholené nakrátko. Jako obvykle na sobě měla svetr s dlouhými rukávy, šortky a plyšové ponožky, protože jí byla neustále zima. Dokonce i v létě. Což ale nevysvětlovalo ty krátké kalhoty, ale tohle téma jsme spolu probíraly tolikrát, že už mě to ani neudivovalo.

Ti dva si mě ještě nevšimli, a zatímco Liz divoce kreslila do tabletu, nohy natažené na druhé židli, Cole stál zády ke

mně u sporáku. Zůstala jsem stát ve dveřích, posunula jsem si brýle na nose a dopřála jsem si dost času, abych si ho mohla pořádně prohlédnout.

Krátké hnědé vlasy měl rozčuchané, jako kdyby si je dnes už několikrát pročísnul prsty, což dělal vždy, když byl v rozpacích. Odsud jsem viděla jen dva z jeho piercingů, které měl v uších, další zdobil jeho levé obočí. Pořádně seprané bílé tričko už vykazovalo malou díru ve švu, ale bylo to jeho oblíbené, s logem nejmilejší rockové skupiny, takže si ho nejspíš bude oblékat do konce života. Ovšem jestli půjde ještě několikrát s našimi spolubydlíci Parkerem a Lincolnem do fitka, mohlo by mu být brzy malé. Podle mě však žádné svaly navíc nepotřeboval. Byl spíš šlachovitý typ, který vypadal už jen kvůli své výšce štíhleji než ostatní kluci. Nedávno se mu ale začala podezřele napínat látka kolem paží. Zamrkala jsem a pak jsem pokračovala v jeho pozorování. Jako obvykle měl na sobě jednoduché, nízko posazené džínny a stál bos na studených kuchyňských kachličkách. Pro Liz tohle představovalo noční můru, ale i na toto téma už se tu konala spousta debat, a tak jsem to ponechala bez komentáře. Místo toho jsem se chvíli zaměřila na to, co se odehrávalo ve mně. Co jsem cítila.

Bylo tam... nic. Srdce nepádilo. Ruce se nepotily. Žaludek se nechvěl. Ani jsem nezrudla. Prostě nic. *Cha!*

K pohybu mě nakonec pohnulo kručení v žaludku. Nevzpomínala jsem si, kdy jsem dnes naposledy něco snědla, a po semináři a šílené cestě domů jsem byla už pořádně vyhladovělá.

„Ahoj Sophie, jaký jsi měla den?“ zeptal se mě Cole a krátce ke mně vzhlédl od hrnců, ve kterých něco míchal. Vytetované vzory a obrazy, které pokrývaly obě jeho paže, se mu při každém pohybu rozvlnily, jako kdyby byly živé. Nezáleželo, jak často jsem je už viděla – pokaždé mě fascinovaly stejně. Zvlášť když já sama jsem neměla kérku ani jednu.

Odtrhla jsem pozornost od Coleho tetování a nasměrovala jsem ji k hrncům, ze kterých se kouřilo. Neměla jsem sice tušení, co to tam vyrábí za pokrm, ale alespoň to nebylo cítit spáleninou, což mě naladilo opatrným optimismem. Přesto stál od poslední kuchyňské katastrofy hned vedle v rohu hasicí přístroj. Jen tak pro jistotu.

„Měla mizerný den,“ odpověděla za mě Liz, jako kdyby jí k takovému závěru stačil jediný krátký pohled do mé tváře.

Uprostřed cesty k ledničce jsem se prudce zastavila, otočila směrem k ní a opřela si ruce v bok. „Jak jsi na to přišla?“

Než mi stačila odpovědět, zaslechli jsme, jak se někde v bytě otevřely dveře. Hned nato se do kuchyně dovlékł Parker. Zastavil se ve dveřích, pohlédl nejdřív na jednu a pak na druhou a zeptal se. „O co jde?“

„Sophie měla mizerný den,“ vyhrkli Cole a Liz zároveň, zatímco mně nezbylo než zaskřípat našťavaně zuby.

Svoje spolubydlící jsem měla ze srdce ráda. Opravdu. Ale někdy... někdy jsem měla chuť každičkěmu z nich zakroutit krkem. A nejen proto, že jsme už víc než jednou jen o vlásek unikli smrti, když některý z nich zase nevypnul sporák nebo vytopil koupelnu, ve které zůstala ležet na plné obrátky běžící žehlička na vlasy.

„Rozumím,“ odvětil Parker, prošel kolem mě a vzal si z ledničky energetický drink.

Neměla jsem sice ani tušení, kolik je hodin, ale nejspíš už začal živě vysílat a chystal se hned zase vrhnout do dalšího dobrodružství ve světě her, při kterém mu budou fandit tisíce diváků. Možná ale jen pařil online se svojí přítelkyní Teagan – a už zase vysoko prohrával.

Všichni moji spolubydlící měli něco společného s počítačovými hrami, počítači a jinými kreativními činnostmi. Cole byl schopný game designer, Elíza vášnivě ráda kreslila webové komiksy, a dokonce i Lincoln se dokázal na celé hodiny

ponořit do úkolů z kurzu kybernetické ochrany. Parker sice studoval nějaký obor v oblasti obchodu a managementu, ale to jen proto, aby mohl nadále co nejefektivněji vést svoje už vybudované podnikání s herními streamy. A já? Já jsem se potýkala se vzorci, pokusy, teoriemi a fyzickými zákony, na hony daleko od barevného a napínavého světa gamingu a IT.

„Je mi jedno, co si myslíte,“ namítla jsem a zahrnula jsem širokým gestem všechny v místnosti. Potom jsem odstrčila Parkera a vzala si z ledničky sendvič z rána. S ním jsem potom vyšla z kuchyně, ale neodpustila jsem si ještě poslední slovo: „Dneska je náhodou skvělý den!“

Dokonce ten nejlepší. Protože dnes jsem slavila výročí. Přesně před měsícem jsem se totiž konečně osvobodila. Ne od univerzity se všemi jejími semináři, domácími úkoly, praktickými cvičeními a tutoriem – kurzem doučování prvků – které jsem si nechala vemluvit. Vždyť jsem trčela uprostřed semestru a už počátkem prosince mě čekaly závěrečné zkoušky. Ale podařilo se mi vysvobodit se z citů k jednomu zcela konkrétnímu spolubydlícímu. Spolubydlícímu, který se o tom nikdy, nikdy a opravdu nikdy nedozví. Zvlášť ne o mých toužebných myšlenkách nebo naprosto nemístném chvění v žaludku, kdykoliv se na mě podíval nebo se mě náhodně dotkl. A už vůbec nemluvě o probdělých nočních filmových maratonech, kdy jsem kvůli myšlenkám na něj a na nás dva nedokázala usnout, spotřebovala přitom celou hromadu kapesníků a spořádala sama celá balení zmrzliny.

*Konečně.*

O tohle vítězství mě nic a nikdo nemohl připravit. Dokonce ani Cole Springman.

# Kapitola 2

## COLE

Nedokázal jsem si představit, že by k tomu jednoho dne mohlo opravdu dojít, ale přesto se to přesně teď stalo. To, co znělo jako pouhý stupidní titulek lákající k prokliku v širém světě internetu, se bohužel stalo mojí realitou: zamiloval jsem se.

Přesně tak. Já. Cole Springman. Jsem. Se. Zamiloval. A to ne jen tak do někoho, nýbrž zrovna do ženy, o které jsem téměř s jistotou věděl, že jakmile se to dozví, dostane záchvat smíchu. Následovaný záchvatem dušnosti, protože... no jo, přece jen tu mluvíme o Sophii. Pokud by se nezačala dusit, tak by při útěku přede mnou a mými city zakopla, za něco by se zachytila nebo by spadla přes neviditelnou překážku na zem. Skutečnost, že vůbec dodnes dokázala přežít, hraničila se zázrakem.

A já jen mohl doufat, že ji nedorazí moje novinka.

Dnes ráno jsem si předsevzal, že jí konečně o svých citech řeknu, ale všechno potom dopadlo úplně jinak. Sophie zaspala o něco víc než obvykle, a tak vyběhla překotně z domu, aniž by s námi prohodila jediné slovo. Dokonce si s sebou zapoměla vzít i sendvič. Často jsme jezdívali do kampusu spolu.

Studovali jsme sice na různých univerzitách, jejich budovy ale spolu přímo sousedily. Dnešek byl ovšem jedním z těch dní, kdy měla Sophie přednášky od rána do večera, zatímco já jsem musel na první hodinu až v poledne.

A protože jsem ještě k tomu dřív končil, stál jsem teď u sporáku v kuchyni a pokoušel se uvařit pro své spolubydlící něco jedlého. No dobře, taky proto, že jsem měl hlad a mohl se tak zabývat něčím jiným než všemi těmi scénáři „co by bylo, kdyby“, které se odehrávaly v mé hlavě.

Ne že bych k žádné ženě ještě nikdy nic necítil, koneckonců jsem nebyl žádný mizera ani děvkař, co si nabrknul každý týden novou. Vesměs se jednalo o běžné vztahy, jen netrvaly nijak zvlášť dlouho. Několik dní, týdnů, měsíců. Déle to nikdy nevydrželo. Většinou jsem to byl já, kdo vztah ukončil, jakmile si partnerka začala malovat plány do budoucna, které bychom zcela jistě nezrealizovali. Nebo mi dala kopačky ona, protože jsem s ní právě tu společnou budoucnost nechtěl plánovat, případně jsem se dostatečně citově nezapojoval. Jenže, upřímně řečeno, proč taky? Byli jsme mladí, ještě jsme studovali a kdo měl, k čertu, vědět, kde za pár let budeme a co budeme dělat? Já jsem to každopádně nevěděl a neměl jsem chuť se k něčemu zavazovat. Hloupé bylo, že moje přítelkyně to viděly jinak. Příkladně tohle měly dosud všechny společné. Nepočítal jsem s tím, že bych se jednou doopravdy pořádně zamiloval. Dokonce ani v případě Sophie. Protože ona nebyla jen moje spolubydlící, nýbrž ke všemu ještě i nejlepší kamarádka. Horší už to být nemohlo, nebo snad ano?

Člověk by řekl, že žít s někým v jednom bytě a poznávat jeho každodenní návyky spíš odrazuje. Omyl! Neodrazovalo mě dokonce, ani když Sophie měla svoje dny a těmi svými vražednými výkyvy nálad tady každému naháněla strach. Jak byla obvykle milá a vstřícná, během těchto pár dnů v měsíci by si nás všechny spíš dala k snídani. Nebylo tedy divu, že

jsem si vedl kalendář a zajistil pokaždé včas dostatečný přísun čokolády. Což ode mě nebyl žádná laskavost – tady šlo o přežití nás všech.

Když odcházela z kuchyně, díval jsem se za ní o trochu déle, než bych měl, ale potom jsem se zase zaměřil na bublající hrnce, zatímco můj mozek běžel na plné obrátky. Zaregistroval jsem Sophiinu přítomnost a cítil na sobě její pohled ještě předtím, než vešla do kuchyně, nebo než pronesla jediné slovo.

Kdy jsem se vůči ní stal tak vnímavým? Odkdy se na ni soustředily veškeré moje smysly, sotva se třeba i jen přiblížila? Zatraceně – neměl jsem ani tušení, kdy to vzniklo.

Věděl jsem jen, že musím něco podniknout. A to hned.

Dobře, *hned poté*, co zase vyjde ze svého pokoje a v kuchyni už nebudou shromáždění všichni spolubydlíci. Nebo bych za ní měl raději zajít a promluvit si s ní v jejím pokoji? Nebo snad v mém? Možná bych se měl předtím ještě převléct nebo... nevím... vytvořit romantickou atmosféru a tak něco?

„Co to bude?“ Parker nahlédl do hrnců, jejichž obsah jsem poctivě míchal, aby se nepřipekl víc, než bylo obvyklé.

„Špagety,“ odpověděl jsem příkře a odstrčil jsem ho, protože pro mě bylo momentálně nejdůležitější uhlídat, aby se uvařily přesně al dente. I když jsem dodnes pořádně nepochopil, co to vlastně znamená. Nebo jak se to dá vlastně zjistit. Uměl jsem vytvářet celé herní světy a naprogramovat je tak, že z nich šlel každičkový hráč, ale správně uvařené těstoviny pro mě zůstávaly tajemstvím.

Parker tiše hvízdal a oznámil: „Nechte mi něco na později!“ Pak odešel zase zpátky do svého pokoje.

Rychle jsem pohlédl na můj mobil, který ležel vedle mě na kuchyňské lince. Nemýlil jsem se – Parker právě streamoval. Naštěstí už mu vypomáhalo víc než dost moderátorů, kteří kontrolovali jeho chat a dokázali v případě nutnosti rázně zakročit, takže mě dnes večer nebylo nutně zapotřebí. Přesto



jsem na něj po očku dohlížel. Už jen přesvědčit Parkera, aby připustil, že potřebuje pomoc, bylo dost náročné, takže jsem nechtěl připustit, aby znovu propadl svým starým návykům a zcela se vyčerpal.

„Ach jo, zatraceně!“ Liz práskla tužkou o stůl a vstala prudce od stolu.

„Co se děje?“ zvolal jsem, ale to už Liz s tabletem a tužkou v rukách rázovala pryč, aniž by mě poctila jediným pohledem.

OK. Tak nic. Však ona už se přihlásí, až bude potřebovat pomoc – nebo až bude zase jednou hledat jeden ze svých bůhví kolika tisíců kousků oblečení a obviňovat mě, že jsem ho zapral. Přitom se to stalo jen jednou. No dobře, možná čtyřikrát nebo pětkrát, ale vážně: jiní lidé by byli vděční, kdyby jim někdo pral jejich špinavé prádlo. Ale Liz? Ta ne. Zato já jsem na to byl zvyklý z domova. Se čtyřmi sourozenci a dvěma rodiči pracujícími na celý úvazek to ani jinak nešlo.

Byl jsem tak ponořený do myšlenek, že mě zpátky do reality přivedlo až nenadálé bublání a syčení.

„To ne!“

Honem jsem vypnul sporák, natáhl se po utěrce a stáhl hrnec z varné desky. Nad dřezem jsem špagety rychle scedil. Ovšem teprve v tu chvíli mi došlo, že jsem je předtím neochutnal. Do háje. Ale co, určitě budou i tak al dente. Vypadaly přinejmenším uvařené, a tudíž pojídatelné, a to se počítá, nemám pravdu?

Vtom přitáhlo moji pozornost další hlasité klokotání. *Sakra!* Jedním skokem jsem byl zpátky u dřezu a bleskově jsem strhl ze sporáku malý hrnec, z něhož už vroucí omáčka stříkala až na kytičkové kachlíčky. No skvěle. Kdyby mě tak viděla máma a strýc Pietro, nebo dokonce babička! Sklidil bych od nich pořádný záhlavek.

Jídlo hrálo v naší rodině tradičně důležitou roli, což mi neustále vysvětlovali tím, že máme polské, italské, řecké

a mexické předky a z každé z těchto kultur jsme si přinesli do rodiny ty nejlepší kulinářské speciality. Podle mého názoru jsme jednoduše jen rádi jedli. Většina mých příbuzných opravdu výborně vařila, ale u mě se ten talent bohužel ještě plně nerozvinul.

Opatrně jsem odložil hrnec s omáčkou stranou a vypnul jsem sporák. Poté, co jsem v létě málem způsobil katastrofu, protože jsem jej nechal nedopatřením zapnutý, jsem si na to dával pozor. Možná pomohl i lístek, který dodnes visel na ledničce a Sophiiným písmem varoval: *Běda ti, jestli ještě jednou necháš zapnutý sporák a všechny nás zabiješ!*

Sophie se vrátila do kuchyně samozřejmě právě ve chvíli, kdy jsem byl zaměstnaný odstraňováním stop mé skoro-katastrofy a drhl mokrým hadrem barevné kachlíčky, abych z nich dostal stříkance. Byla u mě na takové situace zvyklá, a tak to nijak nekomentovala. Místo toho znovu strčila hlavu do ledničky a vyndala si odtud pár věcí. Když potom vytáhla z držáku na nože jeden dlouhý s obrovskou čepeří, cítil jsem, že teď je pravá chvíle, abych se do toho pustil. Čert vem všechny přípravy. Byli jsme tam sami. Teď byla ta správná chvíle. A pokud tím ještě k tomu zabráním nehodě, vylepším si navíc i karmu.

„Mohli bychom si trochu promluvit?“ zeptal jsem se jí, odhodil hadr do dřezu a opatrně jsem jí odejmul z ruky ten ostrý nůž.

„Jo, jasně, co to... Hele! Ještě ho potřebuju.“

„Raději ne,“ zadržel jsem ticho, odložil jsem nůž na stranu a nasměroval Sophii jemně, ale rozhodně pryč od pracovní linky. „Kromě toho ti ta věc nedělá dobře.“

„Ta věc je salát, blbečku!“ kontrovala. V hnědých očích za skly brýlí se rozzlobeně, ale i pobaveně zablýsklo.

„Při tvém štěstí z něj ještě dostaneš otravu jídlem, protože ho někdo dostatečně neumyl.“

Sophie protočila panenky, ale neodporovala mi. Protože právě to už se opravdu stalo – nenápadný salát ze supermarketu nás tenkrát dostal skoro všechny, což při jedné koupelně a jediné toaletě v bytě nebyla právě dobrá zkušenost ani příjemný zážitek.

Rázně jsem ty vzpomínky odehnal a ukázal jsem směrem k mému pokoji, do kterého se šlo přímo z kuchyně. Lincoln dostal druhý pokoj na téhle straně bytu, zatímco Sophie a Liz měly pokoje naproti, u vchodu. Parker si zařídil svůj herní ráj na konci chodby, vedle společného obývacího pokoje a zároveň hned vedle koupelny. Šťastlivec.

Sophie si smutně povzdychla a naposledy toužebně pohlédla na salát, rajčata a okurky, načež mě poslušně následovala do mého pokoje, kde jsem za námi zavřel dveře. Usadila se s naprostou samozřejmostí na posteli, přitáhla si k bradě kolena a vyčkávavě na mě hleděla.

Tvrdě jsem polkl, protože se mi najednou zatraceně pořádně stáhlo hrdlo, a nervózně jsem si mnul piercing v levém obočí. V mých představách byla celá ta věc tak nějak snadnější. A v poněkud uspořádanějším prostředí. Jak to, že mě nenapadlo předtím uklidit? Mohl jsem alespoň sebrat z podlahy všechny ty prázdné krabice od pizzy a také plechovky od energetických nápojů, rozetě po celém pokoji. Naštěstí se aspoň nikde kolem nepovalovalo špinavé prádlo, což ale bylo bohužel to jediné plus.

Postel nebyla pořádně ustlaná a povlečení k sobě neladilo. Pravý horní roh jednoho z mnoha plakátů skupin a videoher, kterými jsem polepil stěny, se před časem odloupl a můj pracovní stůl u okna ani nebyl vidět, neboť ho pokrývaly dva velké monitory, notebook, nekonečná spousta lístků s poznámkami, zapomenuté hrníčky od kávy, knihy a spousta kreseb. A na podlaze pod stolem stál počítač a moje stará tiskárna, která fungovala, jen když jsem do ní dvakrát pořádně kopl.

Jinak tu byla už jen skříň, několik činek a spousta volného místa na podlaze uprostřed, kde jsem mohl cvičit nebo jen tak ležet na zádech a zírat do stropu. Kupodivu se mi právě tak rodily v hlavě ty nejlepší nápady.

Ve srovnání s ostatními pokoji byl ten můj nejmenší, zato jsem měl přístup na balkón přes verandu za domem, stejně jako i Lincoln ve vedlejším pokoji. Občas jsme tam venku večer sedávali a celé hodiny si jen tak povídali. Co kdybych vzal Sophii na balkón? Bylo by to víc romantické? Přála si vůbec romantiku? Měl by si člověk při vyznávání lásky kleknout na kolena?

*Ne, člověče. A teď už se konečně seber!*

Vždyť stačilo prostě vyslovit ta slova a všechno bude jasné, nemám pravdu? Koneckonců jsme byli nejlepší kamarádi, a tak už to nějak zvládneme.

„Cole.“

„Hm?“ Zvedl jsem hlavu a zastavil se. Sophie na mě mířila prstem. A sakra. Ani jsem si neuvědomil, že jsem před ní začal z rozrušení chodit sem a tam.

„Posaď se a řekni mi, co se děje. O čem se mnou chceš mluvit?“

Proč to všechno tady vlastně vyvádím, zpropadeně? Ach ano, protože už jsem si to nedokázal nechat pro sebe. Nevzpomínal jsem si, kdy se moje city vůči Sophii změnily, jen jsem věděl, že tomu tak je. A vidět ji sedět tak napjatou na posteli – *na mojí posteli!* – mi to zrovna neulehčovalo.

Měla tak dlouhé vlasy, že se skoro dotýkaly matrace, a hrály veškerými nádhernými blondátými odstíny, jaké si jen člověk dokázal představit. Už dva týdny je nosila jinak, mírně zvlněné a vepředu trochu kratší, takže jí ze strany padaly do čela a do očí. Nevěděl jsem, jak k té změně došlo, ale líbilo se mi to. Dokonce hodně. Jako všechno na ní. Například její oříškově hnědé oči, které v určitých situacích velice

připomínaly Bambiho a měly na mě i stejný vliv – jen zřídka bych jí dokázal něco odepřít. Přesněji řečeno nikdy.

Sophie se moc často nelíbila, ale pokud ano, pak si vždy zvýraznila oči. Stejný efekt měly i brýle s tmavými obroučky. Zprvu jsem se ptal, jestli je nenosí jen z módních důvodů, jenže pak při jejich hledání narazila přímo přede mnou do komody na chodbě a div si neroztříštila koleno. Od té doby jsem věděl, že tu věc potřebuje, aby vůbec něco viděla a nevydávala se v nebezpečí víc, než u ní bylo už tak obvyklé.

Věděl jsem také, že není spokojená se svou postavou, protože zůstávala hubená nezávisle na tom, jak hodně jedla – a tahle žena toho dokázala zdlábnout víc než my čtyři dohromady. Nosila jen zřídka krátké kalhoty nebo sukně, skoro jako kdyby nechtěla ukazovat nohy. Nohy, které byly stejně hezké jako všechno ostatní na ní.

Zamračila se. „Jestli na mě budeš ještě chvíli takhle zírat, budu mít mindrák,“ vyhrkla a poklepala vedle sebe na postel.

Tentokrát jsem tu němou výzvu poslechl a posadil se na postel vedle ní. V bezpečném odstupu. Což bylo směšné, vždyť jsme se znali už celé roky. Narazili jsme na sebe v kampusu krátce před začátkem prvního semestru, když jsme oba právě hledali byt. Přesněji řečeno jsme se seznámili přímo před černou tabulí s inzeráty nabízejícími bydlení a spontánně jsme se rozhodli, že zkusíme sdílené bydlení. Aniž bychom se znali déle než pět minut.

Zní to bláznivě? Však to taky bylo bláznivé. Krátce poté jsme zjistili, že najít ve městě dvoupokojový byt je naprosto nemožné, a tak jsme si jednoduše najali větší a hledali další spolubydlící. Nejdřív se k nám přidal Lincoln, potom Liz a jeden další spolubydlící, který se k nám ale nehodil. Jednoho dne si po další z mnoha prohraných her UNO prostě sbalil věci a odešel. Potom se k nám nastěhoval Parker a od té doby se tato konstelace nezměnila.

Ach jo, už zase jsem zabloudil myšlenkami jinam. Ale co-pak jsem mohl tušit, že bude tak těžké vyznat se někomu ze svých citů? Přitom jsem se obvykle nijak nedržel zpátky a říkal věci rovnou, bez zábran. Jenže tady a teď jako by si jich můj mozek vytvořil stovky. *Pěkně děkuju.*

„Dobře, takže...“ Zhluboka jsem se nadechl, abych dostal pod kontrolu divoké bušení srdce, a bezděčně jsem začal točit náramky štěstí na levém zápětí. Většinu z nich jsem nasbíral na konferencích a koncertech, dva mi darovaly moje malé neteřinky. Ten úzký černý byl od Sophie – dárek k narozeninám před dvěma roky.

„Ano...?“ Naklonila tázavě hlavu na stranu a snažila se vyhledat můj pohled, protože už jsem zase uhýbal očima. Otřel jsem si zpocené ruce do kalhot, znovu jsem se k ní obrátil, otevřel jsem pusku – a úplně zkameněl. Sakra. Sakra. Sakra! Slova mi zůstala trčet v krku.

„Cole?“ dorážela na mě Sophie, když jsem ze sebe už déle než minutu nedostal ani hlásku. Její hlas pomalu nabíral starostlivý tón.

„Já...“ spustil jsem a vzápětí jsem si odkašlal. „Takže... ehm...“

„Anooo?“ Pozvedla tázavě obočí.

*Ven s tím. Jednoduše to řekni! Však ono to nějak dopadne.*

„Já... já jsem se... zamiloval.“

Oči se jí náhle rozšířily. „Oh.“

„Tedy... ehm... do tebe.“ Zhluboka jsem se nadechl a vyslovil jsem ta slova znovu, plynule, aniž bych od ní odvracel pohled: „Zamiloval jsem se do tebe, Sophie.“

# Kapitola 3

## SOPHIE

Ticho.

Napjaté mlčení.

Zamrkala jsem. Počkala. Pak jsem znovu zamrkala. Až poté jsem se odvážila připustit si jakoukoli myšlenku a ukázat nějakou reakci.

To měl být vtip, nebo ne? Musel to být vtip. Tohle přece nemohl myslet vážně!

Ani jsem si nevšimla, že se můj pohled odtrhl od jeho tváře plné očekávání a teď horečnatě přelétával z jednoho rohu pokoje do druhého, potom nahoru ke stropu a nakonec začal tĕkat po podlaze.

Cole si odkašlal. „Co se děje? Hledáš něco?“

„Skrytou kameru.“ Ta slova mi vyklouzla z úst, než jsem si vůbec stačila uvědomit, co to vlastně říkám. Ale to mi přece nemohl mít nikdo za zlé.

Celý rok. Celý zatracený rok jsem bojovala s city k tomuhle muži. Potlačovala jsem je, ignorovala, polykala a večer jsem se vyplakávala do spánku, protože měl přítelkyni. Jak často jsem se sama sebe ptala, jestli nejsem špatný člověk

jen proto, že si přeju něco, co jsem nemohla mít? Protože moje přání znamenalo roztrhnout od sebe dva lidi, kteří spolu vypadají jako pár šťastní?

Ale nevyjádřila jsem se dokonce ani tehdy, když Cole v létě vztah s Mallory náhle ukončil – a ona mu vzápětí poslala dopis se třpytkami. Protože on mi tím nenadálým rozhodem znovu ukázal, že nemá o dlouhodobý vztah zájem. Že na to jednoduše není ten správný typ, a kdybych ho konfrontovala se svými city, dřív nebo později by mi zlomil srdce. Nehledě na to bych tím přišla o nejlepšího kamaráda, což prostě nepřipadalo v úvahu. Tohle přátelství nepřekoná nic. Nic. Už vůbec ne nějaké pitomé city.

A tak jsem se časem smířila s tím, že ze mě a z Coleho nikdy pár nebude – a rozhodla jsem se, že takhle to nemůže pokračovat dál. Takové poblouznění bývá stejně jen otázkou času. Když se žena tak úzce přátelí s mužem jako já s Colem, je pravděpodobné, že časem jeden z nich pojme k tomu druhému hlubší city. To bylo naprosto normální. Přesto mi trvalo dost dlouho, než jsem se přes všechno přenesla. O dva měsíce a vypracovaný dvanáctibodový plán později jsem si Coleho Springmana konečně vytloukla z hlavy a měla jsem svoje myšlenky a především srdce zase pod kontrolou.

Dokázala jsem to. Byla jsem šťastná. Zase jsem byla volná, proklatě! A k čemu to všechno? Jen aby si mě teď vzal Cole stranou a bez varování mi sdělil, že ke mně něco cítí? Že se do mě zamiloval? *Zamiloval? Do mě?*

To mohl být opravdu jen krutý vtip. *Nemohl* se mi teď přece vyznat ze svých citů, poté, co jsem celý rok strávila tím, že jsem bojovala s tím pitomým zbožňováním a nakonec se ze všeho dostala? To nebylo fér!

„Soph...“ V hlase mu rezonovala zmatenost. „Nemám tady skrytou kameru.“



Jen pomalu, téměř neochotně jsem mu znovu pohlédla do tváře. Zřejmě to myslel opravdu vážně – nezaznamenala jsem ani šibalské jiskření v hnědých očích, ani zrádné cukání koutků úst. Žádný, ani ten nejnepatrnější náznak, že by to myslel jinak. A přesto...

„To není vtip?“ ujišťovala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Pochybovačně jsem přimhouřila oči. „Ani sázka s kluky? Ani nějaká vtipná internetová výzva nebo něco podobného?“

Cole si povzdychl, zůstal ale trpělivě sedět, ačkoliv mi bylo jasné, jak těžké to pro něj musí být.

„Myslím to naprosto vážně, Sophie.“

V hrdle mě lechtal nevěřící smích, ale zatím jsem ho ještě potlačovala. „Ty ses... do mě... zamiloval?“ Posledním slovem jsem se div nezadusila a musela jsem si několikrát odkašlat.

„Ano.“

V dále ječely sirény záchranky a přehlušovaly přátelský zvuk cvrčků. Někde v bytě bouchly dveře a vzápětí odtud dolehlo až k nám tlumené klení – jednoznačně Lizino.

Zatímco jsem to všechno vnímala, stejně jako skutečnost, že sedím, jako už tolikrát, na Coleově ledabyle ustlané posteli, obklopená prázdnými hrnkami od kávy, plechovkami a kartony od pizzy, připadala mi ta situace čím dál bizarnější. Naprosto mimo realitu. A pokud to přece jen byla pravda, pokud si můj nejlepší kamarád jen nenamlouval něco, co neexistovalo, pak měl osud opravdu špatný smysl pro humor. Hodně, hodně špatný.

Proč si Cole uvědomil, že ke mně něco cítí, zrovna teď? *Ted*? Poté, co jsem se já zbavila citů k němu? To si to nemohl ujasnit před pár měsíci? Nebo ještě lépe... nikdy?

Boj s hysterickým smíchem jsem prohrála. Vydral se mi z hrdla zprvu jako potlačované vyprsknutí, potom už jsem

se nedokázala ovládat ani vteřinu a nahlas jsem vybuchla smíchy.

„Sophie...?“ Cole měl ve tváři zamračený, trochu i starostlivý výraz, ale já jsem jen vrtěla hlavou.

Když už se smích jednou spustil, nešlo přestat. Jen jsem si mezi smíchem a lapáním po vzduchu přiháněla vzduch máváním.

„Promiň, jen je to...“ Znovu jsem vyprskla. „Ty... ty ses... zrovna...“ Slova, která mi vylétávala z úst, ale nedávala žádný smysl. „Musím... Dej mi chvilku!“ dostala jsem ze sebe konečně a vstala jsem.

Někde v podvědomí, tam, kde ještě bezvadně fungovala část rozumu, jsem věděla, že s nastalou situací nenakládám právě dobře. Avšak jedna moje mnohem větší část se jednoduše nedokázala přestat smát. Dokonce ani tehdy, když jsem mířila ke dveřím Coleho pokoje a málem při tom zakopla o pohozenou plechovku – no dobře, zakopla jsem o ni a zapotácěla jsem se, ale každopádně jsem aspoň nespadla na nos. Zato jsem se teď smála o to víc a tak hystericky, že mě bolelo břicho a začala jsem se dusit.

Což ale bylo lepší než začít plakat, nebo ne? Než se poddat narůstajícímu zoufalství, že Cole si uvědomil city ke mně zrovna tehdy, když já jsem se přenesla přes ty své.

Proklatě. Tady si s námi nezahrála zpropadená karma, ale podělané načasování. Protože horší už si Cole vybrat nemohl.

Klopýtala jsem naslepo chodbou rovnou do svého pokoje. Nejspíš hraničilo se zázrakem, že jsem tu cestu přestála bez... *Jauvajs!* Rozzlobeně jsem si třela bok. Od kdy měla ta komoda v chodbě tak špičaté rohy?

No nic. Spěchala jsem dál, zavřela za sebou dveře a s divoce tlukoucím srdcem jsem se o ně opřela. Přímo před očima mi explodovaly barvy zařízení mého pokoje. Zatímco

Cole udržoval svůj pokoj v převážně tmavých a tlumených barvách, já jsem si ten můj vybavila pestrými barvami vzbuzujícími radostnou náladu. Dvě zdi byly sice bílé, stejně jako zbytek bytu, ale tu vpravo od dveří jsem natřela teplou, sluneční žlutou. Byla to akce během jedné mlhavé noci krátce po mém nastěhování. Když jsem zavřela oči, cítila jsem ještě dnes vůni barvy smíšenou s vůní pizzy s extra porcí sýra. Cole a Lincoln mi s malováním pomáhali. Někdy pozdě večer jsme si pak v naší nové oblíbené pizzerii objednali jídlo, usadili se mezi kýbly na podlahu přikrytou igelitovou fólií a celé hodiny jsme si povídali a smáli se. A tak jsem díky těm dvěma pociťovala radost, kdykoli jsem na tu stěnu podívala, a pokaždé se mi okamžitě vybavila vzpomínka na první krásné chvíle v našem sdíleném bydlení.

Odrazila jsem se od dveří a zamířila jsem k pohovce natočené ke žluté stěně. Měla stejně zářivou barvu a kupily se na ní jeden vedle druhého pestrobarevné a vyšívané polštáře. Útulnější místo pro mě neexistovalo, a tak jsem klesla s hlubokým povzdechem do polštářů. Dva z nich přitom odletěly dolů a přistály na plyšové bílé předložce, ale nedala jsem si tu práci a nechala je tam ležet.

Televize stále ještě ukazovala nehybný obraz – předtím jsem zastavila film, protože jsem si chtěla dojít do kuchyně pro něco k jídlu. Jenže kdo mohl tušit, že můj plán udělat si lahodný salát se spoustou dresinku skončí vyznáním lásky?

Zoufale jsem odkopala zbylé polštáře u nohou. Když mě Cole požádal o rozhovor, počítala jsem se vším možným. Vnitřně jsem se dokonce obrnila pro případ, že se stalo něco strašlivého – že onemocněl někdo z jeho rodiny, že se chystá odstěhovat nebo že mi oznámí, že by se chtěl dát zase dohromady se svojí ex. A potom mě možná požádá, abych mu pomohla získat Mallory zpět, protože jsme se znaly z několika společných seminářů.

Ale tohle? Že mi najednou vyzná lásku? Zrovna poté, co jsem úspěšně absolvovala svůj program o dvanácti krocích a díky němu se přes to všechno konečně přenesla? S tím jsem rozhodně nepočítala. Tohle určitě nebylo součástí mého programu.

Co jsem teď měla dělat? Existoval nějaký krok třináct? Hloupá otázka – samozřejmě, že ne. Nakonec jsem to byla já, kdo ten plán už před léty vypracoval, pak několikrát přepracoval a vyzkoušel a uzpůsobil ho s kamarádkami, dokud nebyl dokonalý. A ten plán se nejmenoval: *Jak ho přimět, aby se do mě zamiloval?* Nýbrž: *Jak se z toho dostat, aniž by získal třeba jen nejmenší podezření, že jsem do něho byla zabouchnutá!*

À propos... prudce jsem vstala a zamířila k psacímu stolu, kolem regálů u stěn mého pokoje, které hrozily, že se brzy nejspíš rozpadnou, pokud do nich nastrkám ještě další knížky, cédéčka, BluRay disky a kazety. Ano, kazety – patřila jsem k lidem, co si umějí vážit devadesátek a rádi by je byli zažili.

Stůl stál v rohu vedle velkého, členěného okna, na jehož parapetu trůnila moje sbírka květin. Bylo tam všechno od kaktusů přes aloe vera – dárek od Coleho – a malou kapradinu až po palmu ze zahrady mého dědečka. Obvykle mi pohled na ně vykouzlil úsměv na tváři, jenže teď jsem byla příliš zaměstnaná prohrabováním jedné zásuvky za druhou. Dokonce jsem s rachotem odsunula také oranžové křeslo, které mi sloužilo jako pracovní židle, abych mohla nahlédnout i do koše na papíry, ale ani tam jsem vytoužený lístek nenašla. Kam jsem ho jen zašantročila?

Prolistovala jsem veškeré zápisky z přednášek a školní učebnice, nahlédla i pod notebook a nakonec jsem jednu po druhé vyprázdnila i dekorační úložné krabice s nádherně kýchovitým kytičkovým vzorem. Nic. Kam se poděl můj plán? Soustředěně a pomalu jsem přejížděla pohledem po

pokoji. Zavrhla jsem možnost, že bych ten list papíru zastrčila za jeden z plakátů skupin z devadesátek. Bože, co když jsem ho zapoměla v kapse u kalhot? Byl už mezitím prací den? A přežil ho můj papír s plánem?

Nakonec jsem rychle vstala a vrhla jsem se na batoh. Postupně jsem z něj všechno vyndala a rozložila na podlaze: knihy, dva zápisníky, propisky, nabíjecí kabel, tampóny, dva obaly od dávno snědených energetických tyčinek, kapesníky, náplasti, balzám na rty, řasenku, cestovní kartáč na vlasy a ještě mnohem víc. To, co jsem hledala, jsem pak prsty nahmatala až úplně na dně – značně zmuchlaný list papíru. Uf.

Opatrně jsem papír rozložila, vyhledala ho a potom jsem očima přelétla všechny kroky, které jsem si zapsala už před léty. Některé věci už byly přeškrtnuté, poté co jsme je s kamarádkami otestovaly a ohodnotily jako ne právě účinné, zato časem přibyly další body. Celkem jich bylo stále ještě dvanáct. Ne třináct. A krok číslo dvanáct sliboval člověku čirou svobodu. Jak se tedy stalo, že jsem si tu svobodu směla užívat sotva měsíc? Z myšlenek mě vytrhlo zaklepání. Bezděčně se mi napjaly veškeré svaly na těle.

„Ano?“

Dveře se otevřely a k mé úlevě se v nich neobjevil Cole, nýbrž Liz. Evidentně se mi chystala něco říct, ale když znamenala nepořádek v mém jindy vždy uklizeném pokoji, nakrčila nos. „Všechno v pořádku?“

„Ne. Tedy ano. Já... Já nevím.“

Zamračila se. „Vypadáš, jako kdybys poprvé v životě nedosáhla nejvyššího počtu bodů,“ prohlásila pak žertem.

„Kdyby šlo je o to,“ zamručela jsem.

Přitom jsem studium brala vážně. Dokonce velice vážně. A nedosáhla jsem pokaždé nejvyššího počtu bodů, jak tvrdila Liz. Ale ve většině případů ano, protože abych se udržela

mezi nejlepšími, vydávala jsem ze sebe všechno. Ale to byl zcela jiný příběh.

Liz zkrřížila paže na hrudi a opřela se zády o rám dveří. „Chceš si o tom promluvit?“

Vytáhla jsem obočí tak vysoko, až byl zázrak, že mě z toho nezačala okamžitě bolet hlava. Potom jsem si pomalinku posunula brýle na nose a prohlížela jsem si ji odshora dolů.

„Ty se mnou o tom chceš mluvit? Zrovna ty?“ ujišťovala jsem se pro jistotu, protože Liz nebyla právě člověk, se kterým se dalo mluvit o citech. Nebo o problémech. S takovými záležitostmi jsem vždy šla nejdřív za Colem. Tedy až na tu věc s tím hloupým zbožňováním. To bylo tajemství, o kterém se neměl nikdy dozvědět. Kromě toho to bylo za mnou. Už celý měsíc jsem si užívala svobodu bez nechtěných, pitomých citů k někomu, koho jsem nemohla mít. Byla jsem šťastná... A teď si Cole klidně nakráčí a vysype na mě svoje vyznání. Tak to ne. V žádném případě. Chtěla jsem tu šťastnou dobu zpátky. A to okamžitě!

Liz protočila panenky. „Když to na mě bude příliš osobní nebo intimní, přivolám sem Linca, aby mě vystřídal.“

Tohle byla tak typická Liz, že jsem nemohla jinak než vyprsknout smíchy. Zároveň mi udělalo neuvěřitelně dobře dostat tím ze sebe všechny ty nahromaděné emoce. Smíchem, který nebyl ani hysterický, ani nevěřičný jako ten, co mě přepadl v Coleho pokoji.

Aniž by vyčkala odpovědi, vešla Liz dovnitř a zavřela za sebou dveře, aby náš rozhovor nemohl nikdo slyšet. Očividně jsem se zmýlila a připisovala jí méně jemnocitu, než kolik ho ve skutečnosti měla.

„Takže?“ zeptala se znovu.

„Cole se do mě zamiloval,“ vyhrkla jsem poté, co jsem se sebou několik vteřin bojovala. „Přinejmenším si to myslí.“

Bylo to venku. A Liz nevypadala ani trošičku překvapeně! Jak to, že není překvapená? Jak mohl někdo vnímat takový výrok *jinak*, než jako by mu někdo sebral půdu pod nohama? Jak to?!

Ale ona jen řekla: „Okay!“ a přikývla, jako kdyby pro ni bylo Coleho vyznání naprosto logické, zatímco já jsem byla stále ještě úplně bez sebe. „Co teď budeš dělat?!“

„To netuším,“ přiznala jsem zlomeným hlasem. „Mojí první reakcí bylo, že jsem se rozesmála a začala hledat skrytou kameru.“

Zašklebila se. „Jauvajs.“

„Hele, nemyslela jsem to ve zlém. Je to jen tak... tak...“ Zvedla jsem ruce do vzduchu, ale nenacházela jsem vhodná slova, kterými bych tu situaci popsala.

Absolutně nečekané? To nejhorší načasování v historii nejhorších načasování? A byla to vůbec pravda? Opravdu ke mně Cole choval city sahající za hranici přátelství? Právě ten Cole, který sice byl určitě schopný vztahu a měl už několik přítelkyň, tyto vztahy mu ale každopádně nijak dlouho nevydržely. A teď tvrdil, že cítí něco ke mně? Nebo si to jen namlouval? Byla jsem pro něj jednoduše jen sázkou na jistotu, protože jsme byli kamarádi?

Při té představě jsem pocítila úzkost, protože tahle verze by byla skoro ještě horší, než kdyby ke mně nikdy nepocítil to, co cítím... *jsem cítila* já k němu. Ale to už bylo pryč a zašustění lístku v ruce s plánem mi to ještě jednou důrazně připomnělo.

„Proč mu neukážeš ten svůj slavný dvanáctibodový plán?“ navrhla Liz, které neušlo, co to svírám v prstech. „U mě letos v létě bezvadně zafungoval.“

„U tebe, u mě a u pěti jiných holek, to ano. Ale tvůj bývalý žije v Austrálii,“ připomněla jsem jí. „Nemusíš se s ním potkávat každý den. Dokonce několikrát za den.“

Jen pokrčila rameny. „Přesto fungoval. A u tebe a Coleho přece taky zabral, nebo ne?“

Měla jsem pocit, že mě nachytala, a zaraženě jsem semknula rty. „Jak tě napadlo, že...?“

„Ach, zlato. To jako vážně?“ Prostor pokoje zaplnil její zvučný smích. „Cole je tady *jediný*, kdo si *nevšiml*, o co jde, a to proto, že je to idiot. Ale pro nás všechny ostatní to bylo naprosto očividné.“

*Jak, prosím!?*

„Ty... co?!“

Z tváře jí náhle zmizelo pobavení a nahradil jej soucitný výraz. „Řekla jsem, že to *bylo* očividné pro všechny.“

Ach. Ach!

„Kromě toho jsi se mnou letos v létě prošla každý jednotlivý krok svého plánu. Opravdu sis myslela, že nerozpoznám ten vzorec, když jsi najednou ty sama začala pořádat filmové večery, klidila se Colemu z cesty a trávila čas s úplně novými lidmi? Jak to vlastně dopadlo s tím rande z bodu jedenáct?“

Protočila jsem panenky. Předposlední bod stanovoval jít na rande s někým jiným, aby se člověk ujistil, že plán zafungoval. A opravdu zafungoval. Ben byl úžasný a za celý večer s ním jsem ani jednou nemusela myslet na Coleho. No dobře – jednou, ale opravdu jen na chvílinku.

„Párkrát jsme se sešli a bylo to milé, ale před nějakou dobou se naprosto odmlčel.“ Pokrčila jsem rameny, protože mi to sice přišlo líto – a také zbabělé, ale nijak zvlášť se mě to nedotklo. Prožili jsme pěkné chvíle, jenže na motýlky v břiše nedošlo.

Liz to odmávla rukou. „Jeho smůla. Ale o co mi vlastně šlo: Ten program přece funguje, nebo ne?“

„Rozhodně.“ Zamyšleně jsem pohládila lístek. „Je už sice několik let starý, ale ty a já jsme nejlepším důkazem toho, že stále ještě funguje.“